

ШУМЕНСКИ БУДИТЕЛ

АБОНАМЕНТЪ:
година 50 лева.

Излиза в: вся
сряда.

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПЗАСИЛЕЗЪ — ШУМЕНЪ
улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.

БРОЙ 1 левъ.

АВА се ПОДЪ НАЕМЪ хигиенична, на ново ремонтирана, състояща се отъ 5 стан, салонъ, трапезария, кухня и маза съ електрическа инсталация, обширенъ дворъ и чешма.
— МЕСЕЧЕНЪ НАЕМЪ ХИЛЯДА ЛЕВА —
ПРАВКА: ПЕЧАТНИЦА „СПАСЪ ПОПОВЪ“ — ШУМЕНЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

По случай ИЗСЕЛВАНЕТО си **ПРОДАВАМЪ** 30 декара ниви въ землището на с. КАЛАЙДЖИ Шуменско, отъ които 10 дек. въ селото, 10 дек. зеленчукова градина на 2 к. м. отъ селото и 10 дек. ниви въ землището на същото село.

Справка: **Каялж-деренски Секр. бирникъ.**

Варненски и Преславски **Симеонъ.**

Всеpravославна конференция въ София.

VIII.

Въ последната си статия споменаме, че „Всеpravославната конференция въ София“ захвърла работата си съ молитвенна направена отъ Софийския Митрополитъ, за да благослови Богъ дейността на ИМКА въ България и да я направи плодотворна. Отъ занятията на конференцията произлязоха решения, които сж обнародвани и разпространени единъ листъ подъ заглавие „Решения на съвещанието на представители на православни църкви и на всемирния Митрополитъ на младежките християнски дружества“ (У. М. С. А.) Въ това заглавие има нѣщо, което дава поводъ да се мисли, че то е писано съ омисълъ, че даде на решенията на конференцията по-голямъ значение. Такова заключение мога да направя всѣки отъ изданието „Представители на православни църкви“. Защото отъ него се разбира, че всички православни църкви имали въ конференцията свои представители, които сж имали участие въ работата и изшли до заключения, каквито са изложени въ решенията, и, следователно, съ това се оправдава наименованието й „Всеpravославна“, което й дали нейните инициатори. Но това е вѣрно. Софийскиятъ Митрополитъ устроилъ конференцията, както е съобщилъ изданието въ Парижъ руски вестникъ „Возрождение“, безъ да се опровергнатъ, и поканилъ, както се вижда, Ромънската, Гръцката и Гръцката църкви, а не Руската църква, защото известно е неговото почитание къмъ заседаващия въ Ловчи, Юго-Славия, задниченъ Руски Синодъ, който аргосалъ, известни сж и неговите отношения къмъ ИМКА поради бедственото му

материално положение, така че това не сж представители на „Православни църкви“, които стари и млади сж повечето отъ десетъ, но се пише така по всѣка вѣроятностъ, за да се заблуждаватъ читателите и се припишатъ полесно въ мрежата на ИМКА.

Взетите въ Конференцията решения сж изложени въ осемъ точки. Въ тѣхъ се провъзгласява преди всичко автономността и независимостта на „Младежките Християнски Дружества“. Съ това се предзема и отстранява желанието на когото и да било да се бърка въ работата на дружествата. Какви мисли ще разработятъ и следятъ тѣ, какво ще върватъ и поддържатъ, какво ще вършатъ, това е тѣхна работа. Тѣ сж самостоятелни и, следователно, свободни да мислятъ, върватъ и действуватъ както намѣрятъ за по-добре. Приема се, наистина, че предимно въ православните страни работата на Младежките Християнски Дружества трѣбва да се ръководи въ съгласие съ учението на Православната Църква и при съвѣщание съ нейните ръководители, но кои сж тия нейни ръководители, какъ се именуватъ тѣ, за това се мълчи.

Ние знаемъ, че споредъ учението на Православната Църква нейни ръководители сж епископите. Знаемъ, такажъ, че всѣки отъ тѣхъ отдѣлно не е абсолютенъ ръководител на нейните сдѣбини, както е, н. п., Римскиятъ папа въ католицизма. Всѣки отъ тѣхъ зависи и се намѣрва подъ надзоръ и ръководство на съвкупността на Епископите, която носи името Съборъ или Синодъ. Предъ последния е отговоренъ всѣки Епископъ и за учението, което проповѣдва, и за дейността, която развива. Не може единъ епископъ да учи или действува, каквото му скимне или да работи каквото и както намѣри за по-добре. Ако нѣкой Епископъ кривне отъ приетото учение на църквата или ако въ живота и дейността си трѣгне изъ трънитъ, съвкупността на Епи-

скопите има право да го улови за ухото и да му каже: върни се отъ тамъ, дето си трѣгналъ, и ако той не се покае и съобрази съ тази покана на Събора, последниятъ има право да го изхвърли изъ редовете на Епископите. Предполагаме, че ако не всички участници въ Конференцията, то поне „Представителите на Православните Църкви“ безъ друго знаятъ това, и би трѣбвало да настояватъ да се уясни кои се разбиратъ подъ думите „Ръководители на Православната Църква“. Защото това неопредѣлено наименование може да даде поводъ на много търкания и недоразумения.

Въ Екзархийския Уставъ, споредъ който се управлява Светата Българска Църква, изрично е казано, кои сж нейните ръководители и каква е тѣхната задача за учението й. Точка първа отъ чл. 100 на устава пише, че „Св. Синодъ бди да се запазва въ точностъ и чистота учението на Св. Православна Църква.“ Такава обязаностъ Екзархийскиятъ уставъ не възлага на другите Архиепископи, а това значи, че тѣ въ това отношение се намѣрватъ подъ надзора на Св. Синодъ. Отъ всичко това става ясно, че „Представителите на Православните църкви“, а особено ония отъ тѣхъ, които се явиха въ „Всеpravославната Конференция“ божемъ като представители на българската църква, трѣбваше да настояватъ, за да се уважатъ и зачетатъ законите на страната ни и правата на църквата ни. За това най-много, че втората точка отъ решенията на конференцията постановява, че „Младежките Християнски Дружества иматъ ръководни органи“. Решенията не казватъ кои сж тия „ръководни органи“, но като се вземе предъ видъ, че „тѣ се посочватъ и избиратъ отъ младежките християнски дружества“, трѣбва да се разбира, че подъ това име се обозначаватъ ония лица, които ИМКА ще назначава, за да ръководятъ дружествата и на които навѣрно тя ще плаща за службата имъ.

Тукъ, естествено, се ражда въпросътъ, кой ще бди, дали тия „ръководни органи“ ще изпълняватъ добросъвестно своите обязанности? Нѣма съмнение, че представителите на Всемирния Комитетъ на ИМКА ще се грижатъ, колкото се касае до задълженията, които иматъ ръководните органи на дружествата споредъ нейния уставъ. Защото ще получаватъ заплатата си отъ комитета. Обаче тия ръководни органи на дружествата иматъ и други задължения. Споредъ третата точка отъ решенията на конференцията тѣ сж да упрѣватъ дружествата въ усилията имъ да се вдѣлбачи духовниятъ имъ животъ. За тази работа на ръководните органи кой ще внимава да ли тя става съгласно съ учението на православната църква? Не може да се предположи, че тази грижа ще иматъ представителите на Все-

мирния Комитетъ на ИМКА, защото тѣ сж отъ чуждо за православната църква въроизповѣдание. Конференцията решава това питане като казва въ втората точка на своите решения, че „ръководните органи“ на Младежките Християнски Дружества трѣбва да „сж приемливи за ръководителите на православната църква“. Сжщата тази мисълъ се прокарва и за избора на секретаря на дружествата. Съ тия уговорки конференцията навѣрно смѣта да даде гаранция на ръководителите на Православната църква, че тия служители на дружествата ще бждатъ лица, въ които право славната църква може да има пълна вѣра, че нѣма да действуватъ противъ нея и нѣма да подкопаватъ нейните постановления. Обаче не може да се изключи възможността единъ ръководенъ органъ и единъ секретаръ на едно дружество да станатъ съ време неприемливи за ръководителите на Българската Църква. Въ такъвъ случай какво ще стане? Примѣри за такава възможностъ имаме вече. Веднага подиръ конференцията Българскиятъ Синодъ се произнесе, че основаните отъ ИМКА християнски дружества сж протестантска организация и би трѣбвало подведомствени на българската църква клирици да се съобразятъ съ тия неговии схващания. Обаче Софийскиятъ владика и други духовни лица, които сж ръководни органи на дружествата, не искатъ да знаятъ за това. Нѣщо повече, едно отъ тия духовни лица, свещеникъ Тулешковъ се хвали, че той се съобразявалъ съ мнението на Ромънския Патриархъ и Агинскиятъ Митрополитъ, като да е той клирикъ не на българската църква, а на Ромънската и Гръцката. Пита се, какво трѣбва да се направи съ такива ръководни органи на дружествата? Тѣ се посочватъ и избиратъ отъ последните, получаватъ заплатата, кой знае каква, отъ комитета на Всемирния Съюзъ на ИМКА, въ такъвъ случай съ схващанията на българския Синодъ ли ще се съобразяватъ тѣ или съ желанията и заповѣдите на ония, които ги избиратъ и плащатъ? Тѣ ще преровятъ какво става въ други мѣста, ще се вдѣлбачатъ да разгледатъ какви сж задачите на ИМКА и ще ви кажатъ: въ една православна страна ИМКА е на голѣма честъ, както прави Тулешковъ, целта на ИМКА е високо християнска и благородна—българската младежъ да привлече къмъ Христа,—та бива ли да се обръща внимание какво казва по късогледство Българския Синодъ? Тия резони, развити и поддържани предъ дружествата, съставени всѣ отъ млади хора, ще иматъ своя резултатъ, а той ще бжде, че мислитъ и схващанията на „ръководните органи“ ще бждатъ възприети и поддържани, а ония на Българския Синодъ отхвърляни като отживѣлица и мисли на хора

назадничави и врагове на човѣшкия напредѣкъ и на любовта между народите. Въ такъвъ случай ще настане пълненъ разрывъ между Синодъ и дружество, и при настояването на Св. Синодъ, то на вѣрно ще бжде готово да стане плячка на протестантизма, които такива именно случай дебнатъ, за да ловятъ последователи, и представятъ тамъ, дето трѣбва, че протестантизмътъ успѣва въ една безвѣрна и язическа страна, каквато е България. Ето гдѣ ще достигне работата съ решенията на конференцията, а всичко това би могло да се избѣгне, ако бѣше прието началото Българския Синодъ да има правото да надзирава и контролира дейността на „ръководните органи“ и на секретарите на дружествата. Но, както се види, Конференцията е имала за целъ не да тикне напредъ, както се хвали, дѣлото Христово, а да улесни разпространяването на протестантизма въ България, особено между младото българско поколение, което тѣ знаятъ, че увлечено веднажъ подиръ една мнимо висока и благородна мисълъ, въторжено и безбоязнено върви напредъ, безъ да обръща внимание на какви да е опасности и мъжнотии. Че такава трѣбва да е целта на устроителите на конференцията, се вижда и отъ това, което разпорежда тя за взаимните срещи на православни и неправославни дружества.

Въ тия срещи тѣ ще могатъ споредъ решенията на конференцията да се занимаватъ съ тълкуването на Священото писание и съ догматически въпроси и „всѣкакъвъ видъ прозелитизмъ въ коя да е група или въ коя да е дейностъ на Младежките Християнски Дружества решително трѣбва да се осжда и избѣгва“, пише петата точка отъ решенията. Но ние знаемъ каква е подготовката на православната Българска Младежъ и на протестантската. Всички знаятъ какъ е застъпенъ Законъ Божий въ училищата въ България и какви познания добива въ тѣхъ българската младежъ за учението на Православната Църква, та питаме какъвъ ще бжде резултатъ отъ изучаването и тълкуването на Священото Писание или отъ разискванията по догматически въпроси, които ще направятъ православни и неправославни младежи съвместно? Може ли да се допусне, че ще тълкуватъ, разискватъ ей така, академически и ще се раздѣлятъ безъ да бждатъ повлияни или увлечени нѣкои отъ тѣхъ и мъжно ли е да се предскаже кои ще бждатъ увлечени, като се знае каква е подготовката на едините и другите? И може ли да се каже, че това е прозелитизмъ, ако излѣзатъ млади хора и ви кажатъ: ние сме „християни“, ние не сме православни, както ние сами чухме това преди нѣколко години? Ето тукъ е примката, която е поставила

„Всеправославната Конференция“ на българската младеж. Ето защо българският Синод добре е направил според нас като е предупредил Епархиалните началства да пазят християните си от кознодействата на Имка—предупреждение, което, за съжаление, намърха се български клирици да пренебрегнат и да тръгнат полур зелените члончета на Имка.

Интересно е да се разгледа какъ разбират и тълкуватия решения на „Всеправославната Конференция“ протестантите у нас. Това ще видим по нататък.

† Видински Митропол. Неофитъ.

Може ли свѣтътъ безъ Христа?

3. Чудовищна неправда. Безвѣрието и неправдата сж нѣща недобри и вѣдни. Но отричането отъ Христа Богочовѣка и отричането отъ благодатната сила, която Той донесе и сж която обнови свѣта, е нѣщо ужасно и пагубно. Нѣкои отъ съвременните образовани люде представятъ сегашната наука като саморасълъ и самозрѣлъ плодъ, съвсемъ чуждъ на религията и още повече на Христовото учение. Тия обезвѣрени господа твърдятъ, че Иисусъ Христосъ не само билъ непотрѣбенъ за свѣта, но дори билъ вреденъ, защото ужъ сж вѣрата въ Него се спиралъ човѣшкиятъ напредѣкъ изобщо. Безспорно, това твърдение е една чудовищна неправда.

За да се види, дали свѣтътъ и човѣчеството иматъ нужда отъ Христа Богочовѣка, трѣбва да се знае всичко онова, що Той донесе въ свѣта. Това щѣше да бжде много ясно, ако можеше да се види, какъвъ е билъ свѣтътъ безъ Христа Спасителя. Ако това не е възможно сега. Защото, макаръ евангелскиятъ начала и да не сж приложени още напълно въ живота на човѣчеството, все пакъ духътъ на Христа и Неговѣтъ идеи тѣ сж прочиснали въ свѣта, че мжно може да се обрисова точно истинскиятъ неговъ ликъ до помявата на Богочовѣка. При все това едно близо до истината понятие ние можемъ да си съставимъ.

4. Какво е сторилъ Христосъ за човѣчеството? Нека не се впускаме въ разкази изъ живота и чудесата на Голготския Страдалецъ. Добрѣтъ вѣрващи се прекланятъ предъ тая трогателна епопея съ искрена човѣшка признателностъ. Ала трѣбва да се подчертае истината, че когато на Голгота кръвта на Богочовѣка още не бѣ изстинала, стариятъ свѣтъ залочна да се разклатва отъ прогласенѣтъ възвишени принципи на Неговото учение. Още тогава се понесе духътъ на едно преобразование въ живота възъ основа на тия принципи. Раздвижиха се умозетѣ и народѣтъ. А следъ като бѣше пролѣта кръвта на стотици хиляди християнски мжченици, язи се въ златна порфира единъ Кочетатинъ Велики, който, овладѣнъ отъ Христовия духъ, си постави най-великата за благого на човѣчеството задача — да умиротвори свѣта. Истинна, войнитѣ не се премахнаха, а война — това ще рече разгаряне на ненавистта. Ала духътъ на Богочовѣка и Неговата любов и въ войнитѣ се явяваха да намалятъ болкитѣ и да спасятъ и утешатъ човѣцитѣ въ великитѣ нещастия.

Голѣмиятъ въпросъ, на кой-

то трѣбва да се отговори, е: кой какво стори за спасението на великата свѣтовна империя, която бѣ прогнала и увиснала надъ пропастьта? Сѣ нищо не можеше да ѣ помогне тогавашната храбростъ, защото тѣ бѣше се изродила вече въ една невѣрна и лукава треска. Не можеше да ѣ помогне тогавашната наука, която се състоеше отъ единъ сборникъ отъ стоически думи. А за тогавашния народъ не може дори да се говори. Той бѣше тѣ беденъ, тѣ унизенъ и безчувственъ, че сж голѣма готовностъ размѣняше свободата си за малко хлѣбъ и за малко забавления. Помощъ нѣмаше отникъде. И голѣмата свѣтовна римска империя представляваше отъ себе си единъ грамаденъ неджгавъ слѣпецъ, надигналъ кракъ надъ една бездѣнна пропасть; още една стѣпка — и всичко щѣло да се свърши. Като е така, само чудо е могло да спаси човѣчеството отъ тая пропасть. И Богочовѣкътъ Христосъ извърши това чудо. Той просвѣти тоя мраченъ слѣпецъ, като му повърна зрението съ Своето Евангелие. А страшната бездѣнна пропасть биде покрита отъ славната плеада християнски мжченици светци, пожертвували се за вѣрата си въ Богочовѣка Христа Иисуса.

Heinrich Reintges.

Какъ мислишъ по това?

Край езерото до близката гора сж застроени чудни вили. Тѣ сж нагодени, наистина, за едно приятно и удобно прекарване на недѣлнитѣ дни. Тукъ не липсва нищо. Антена... радио... всичко, въобщо, което има въ голѣмия градъ и което убива скуката въ тишината. Тукъ е особено приятно за изморенитѣ и сж разстроени нерви жители на голѣмия градъ. За тѣхъ недѣлниятъ день е необходимъ, за да се видятъ на свѣтлина, въздухъ и спокойствие. И за всичкото това, човѣкъ трѣбва да има една вила! Това не е лошо наистина, но жалкото е тамъ, че ние се грижимъ много повече за нашитѣ земни вили, дето прекарваме нашата недѣлна почивка, следъ б — дневната ни работа, отколкото за следъ смъртнитѣ си вили, дето ще прекарваме вѣчността.

Тия печални мои мисли азъ трѣбваше да кажа на моя приятель, директорътъ, когато отидохъ да го посета и видя новата му, швейцарски стилъ, вила. Той бѣше ангажиранъ съ нареждането ѣ и на това ми отговори почти недружелюбно: „О, оставете за това да се грижатъ други. Азъ сега съмъ заетъ и нѣмамъ време за подобни мисли. Едва кога свърша работата си тукъ на земята, тогава ще се погрижа за оня свѣтъ“, и сж единъ своенравенъ маниеръ прибави: „Въобще, азъ нѣмамъ намѣрение скоро да отивамъ на гробищата“.

— „Дали, обаче, въ гроба си ти или твоята гниеща плътъ, не е важно. Важното е какви сж твоитѣ дѣла. Само тѣ сж валидни следъ смъртта и ние трѣбва да се погрижимъ за тѣхъ преди да бждемъ погребени. Нима и ти си като Darwin и Häckel, които казватъ, че всичко е тукъ, до смъртъта?“

— „Хмъ... знаете ли... по добре да не говоримъ по това. Азъ искамъ тукъ, навънъ всрѣдъ природата, да си одѣхна и почина, отъ колкото да си пълня главата съ подобни философии“.

— „Но... при все това, то

ще дойде, ние ще умремъ“, казахъ азъ съ своя немодеренъ стилъ и продължихъ: „Отъ де знаете, че Вашиягъ животъ тукъ на вилата не може още утре да свърши“?..

Моятъ приятель разбра този ми намекъ и отговори:

— „Оставете ме, човѣче, на мира. Какъ може да се мисли днесъ за това, когато слънцето тѣ хубаво пече, птичкитѣ пѣятъ и дърветата цвѣтятъ? Ела... нека бждемъ весели и изгонимъ грижата“...

Азъ му прекъснахъ думитѣ като казахъ:

„Но азъ не мога да бжда спокоенъ и да забравя това, когато знамъ, че ти и азъ не сме свършили още вилата си за другия свѣтъ. Въ моитѣ уши звучатъ винаги думитѣ: „Човѣкътъ отива въ вѣчността“. И тия думи ги каза единъ много великъ мжжъ, написани сж въ една много стара книга! И всичко това е казалъ Богъ за наше добро, да ни опомни...“

Сбогувахме се и раздѣлихме единъ отъ другъ. Азъ си отидохъ въ кжщи, обаче, за една вила, тукъ на езерото, за мое семейство съвсемъ не мисля още.

И на другия день, когато вземамъ вестника да чета, виждамъ съ голѣми букви:

„Голѣма автомобилна катастрофа.“

Директорътъ F. и неговата госпожа убити.

Шофьорътъ тежко раненъ“.

Това ме удари като гръмъ... И, може би, бѣше добре дето азъ вчера му говорихъ за вилата на оня свѣтъ. Може би това той си е спомнилъ въ своитѣ последни минути и се е разкалялъ... И, наистина кога видѣхъ болничния свещеникъ, последниятъ ми каза, че директорътъ въ своитѣ смъртни часове едва стенички казалъ: вила, вила! При това той споменалъ и моето име. Това бѣше достатъчно ясно за менъ, когато никой другъ не можеше да знае значението на тия думи.

Сега и ти, драги читателю, знаешъ това. И ако и ти притежавашъ такава вила тукъ на земята, дето ще почивашъ отъ умората си живота, то мисли и за другата вила, кждето ще трѣбва да прекарвашъ вѣчността. Ако ли пъкъ нѣмашъ нищо тукъ на земята, то не се безпокой, защото ще оставишъ много по малко тукъ на земята, отколкото другитѣ.

Грижи се повече за душата си, ако искашъ да избѣгнешъ вѣчната тъмнина и се удостоишъ съ вѣчната свѣтлина.

Отъ нем.: Ек. Д-ръ Панайотъсва.

Отзиви и бележки.

Отговоръ

Въ бр. 21 на П. дѣло Тюлешковъ отъ София, съ когото имаме малка „преписка“ въ миналитѣ броеве на вестника, пише, че не обръщаль вниманието на писаното отъ насъ и не отговаря, а пакъ отговаря и то какъ!

Тюлешковъ е направилъ малкъ прогресъ. Той не пише вече презрително Попъ Дошо а казва свещеникъ Д. Това е отъ полза за самия него.

Безъ да казваме, че не отговаряме, както пише той, а отговаря, ние имаме да кажемъ, както следва:

1. Какво сж писали на Т-ва не свещеници отъ Шуменско а свещ. Митковски отъ Шуменъ това ни е известно безъ да ни го казва кой да било. Този братецъ живѣе, за да прѣчи на п. Доша въ работата му. Такъвъ е смисълътъ и на неговитѣ анонимни писаници срещу него въ шуменския со-

циалистически листъ. Това не ѣ смущава нито интересува

2. Истина е, че Софийскиятъ Митрополитъ е свикалъ „Всеправославната (разбирай протестантската) конференция въ София, въ която участвувалъ Т-въ. Това твърди многократно стариятъ авторитетенъ Варненски Митрополитъ Симеонъ и ние го вѣрваме, а не можемъ да вѣрваме Т-ва. Приемаме, че с м е з л е о с в е д о м е н и и че въ „Д-ръ Лонгъ“ не е имало водосветъ. Но въ Симеоново нѣмаше ли? И защо Т. се хваща за дребното, а затваря очипредъ голѣмото, само и само да ни уличи въ лъжа? Защото тукъ е въ употребяването и вѣртежката.

3. Истина е, че Т. получавалъ 42 х. лева като редакторъ, назначилъ е разнитѣ свои синове въ редакцията единъ администраторъ, другъ ресленъ и пр. и сж разписки и др. прибира отъ Съюза пакъ Т-въ още 70-80 хиляди лева, а всичко 120 хиляди. Миналогодишниятъ конгресъ, напр., му опрости това „опущение по братско снисхождение.“

4. Истина е, че о. Дошо е затвърдилъ вестника само съ свои сили. Случайнитѣ обявления, които попадатъ въ вестника, сж капка въ морето. Приходитъ отъ тѣхъ не надминаватъ 4—5000 лева въ годината, а вестникътъ струва 50000 лв. Абонатитѣ сж, следователно, които издържатъ вестника и това ни дава куражъ и воля. О. Дошо не е такъвъ безсребреникъ, като Тюлешкова, за да се откаже отъ случайнитѣ обявления. Тия обявления говорятъ за едно довѣрие къмъ вестника. Ако дойдѣха отъ нѣкъде 120 хиляди, Н. Б. и безъ обявления би излизалъ съ по 6—8 страници!

Има ли професори, богослови или владци, които се занимаватъ съ авантюри, може да се разбере отъ онова, което пише въ своитѣ статии. Варненскиятъ Митрополитъ Симеонъ. Православнитѣ българѣ, обаче, слушатъ него и следъ него ще вѣрватъ, а не следъ авантюриститѣ. Дращите вие отъ София колкото искате, правете се на светци и тъгувайте съ вѣрата. Ще дойде видовъ-день.

Свещ. Д. Попвасилевъ

МАЙЧИКСТВО

(И. С. Тургеневъ)

Връщахъ се отъ ловъ. Вървѣхъ по алеята на градината. Кучето ми бѣгаше предъ мене. Изеднажъ то забави хода си и почна да се гуши, като-чели почувствува предъ сѣбе си ловъ.

Огледахъ се и видѣхъ въ дѣното на алеята малко врабче съ желто около човката си и пухъ по главичката. То бѣше паднало отъ гнѣздото (вѣтърътъ силно огъваше клонетѣ на бръзитѣ) и стоеше неподвижно, безпомощно разперило току що оформенитѣ си крилца. Кучето бавно се приближаваше къмъ врабчето, но — изеднажъ, като-чели повалилъ се отъ близкото дърво, единъ старъ черногърбъ врабецъ като камъкъ тупна предъ муцуната на кучето и, цѣлъ настрѣхналъ, озвѣренъ, съ отчаенъ и жалкъ пискъкъ подскочи два пжти къмъ разтворената, озжбена уста на кучето.

Врабецътъ се бѣше впусналъ да спаси, да заслони съ слабото си тѣло своето детенце... и цѣлото това мѣничко глѣце треперѣше отъ ужасъ, гласътъ бѣше станалъ страшенъ и хрипавъ, врабецътъ умираше, той се жертвуваше!

Какво ли грамадно чудовище му се бѣше сторило куче-

то! И все пакъ той не на високото си безопасно... Нѣкаква сила, по-мощна отъ волята му, го изведе отъ тамъ.

Кучето се спрѣ, отдръпна личеше, че и то признава

Побързахъ да признавамъ себе си смутеното куче отдалечихъ съ благоговѣ

Да — не се смѣйте! Азъ питвахъ благоговѣние прѣдъ тази мѣничка, героична прѣдъ нейния любовенъ ривъ.

Любовта, чазвахъ си азъ, по-силна и отъ смъртъта и страха предъ смъртъта. На нея и само чрезъ нея жива и се движи животътъ.

Преведе Рад. Г. Лѣва

ХРОНИКА

За редактора на Шуменски вестникъ, който все още прощава да ни хапе безъ ни малкъ поводъ отъ нашата на, ще съобщимъ, че абонаментътъ на „В. Будителъ“ сж 1500 стияни, отъ които само 200 духовни лица. 350 отъ най-бритѣ семейства на града довно четатъ вестника ни, за успокоение на социални — редакторъ!

Тази учебна година

вършватъ VIII класъ при менската народна мжжка назова „В. Друмевъ“: 62 листи, 16 полукласици и реалистки. Всички сж до нати до зрѣлостенъ изпитъ подали сж заявления да издатъ изпитъ 82 ученици ченички. Отъ тѣхъ за пжтъ презъ курса на гимназията отличенъ успѣхъ сж бждаватъ отъ цѣлъ зрѣлостенъ изпитъ Жекова Екатерина, Александрова и Русевъ Емилъ, Александровъ; за покая много добъръ успѣхъ — дова Люба Петрова, Кръстьяна Василева, Шехирова, лина Николова, Попова, Иванова, Грънчаровъ Любо, Иосифовъ и Владиковъ Емилъ Ивановъ.

Писменитѣ изпити почна на 10 т. м.

Отъ Дирекция

Вън девическото гогическо училище сж скатили тази година всичко ученички.

Всичи се допускатъ до лостенъ изпитъ. Отъ тѣхъ вободени сж отъ изпитъ ванъ всички предмети: Петрова ванка Стефанова отъ гр. Четомъ, Даскалова Сия Стефанова отъ с. Константинъ, Вифнарова Стефана Николова отъ гр. Нови Пазаръ, и Доктор Невѣна Димитрова отъ когаш Шументъ.

Освободени сж отъ изпитъ по на петъ предмета 7 ученички, отъ четири предмета — го ученички, отъ три предмета — ученички и отъ единъ прѣсърдметъ 14 ученички.

Всички останали на бр. бѣше държатъ изпитъ по вострѣки предмети.

Писменитѣ зрѣлостни пити презъ тазгодишната то, мска сесия ще започнатъ сжя понедѣлникъ, 10 юний т. г. двама

Отъ Дирекциятъ вражъ Екзархъ и прѣнаши що по когати ското лень

Благодарностъ. Комитетътъ на безплатн. учен. трапезимъ. рия въ гр. Ески Джумая бостана годари най сѣрдечно на чки дгово Високо Преоосвещенствени Св. Варненския Митрополи Симеонъ за подаренитѣ отъ следого 300 лв., въ отговоръ дадохъ изпратения му великденъ бѣхъ поздравъ отъ децата. но за Председ. Ек. Д-ръ Панайотъсва Секретаръ: В. Панайотъсва